

PHẦN BỐN

Phú Quang về đến, Ngọc Thúy đã vào bệnh viện. Từng cơn đau như xé cả thịt da khiến cô bật khóc.

- Anh Quang chưa về đến hả mẹ?
- Có lẽ cũng sắp về rồi con ạ.

Bà Hai vuốt nhẹ lên bụng con dâu chia sẻ nỗi đau. Đàn bà là vậy đó, vượt biển chỉ có mỗi một mình mình.

- Mẹ! Ngọc Thúy!

Phú Quang lao vào, tóc anh rối tung lên vì gió và bụi đường. Anh sà xuống bên Ngọc Thúy, ôm vai cô:

- Đau lắm hả em?

Sự có mặt của Phú Quang như tiếp sức cho Ngọc Thúy. Cô nở nụ cười gượng gạo:

- Em có cảm giác như toàn thân mình bị xé ra vậy.
- Ráng chịu đau một chút nghe em.

Phú Quang cười động viên, anh vén tóc Ngọc Thúy cho gọn lại, rồi nhìn mẹ:

- Thúy đau lâu chưa mẹ?
- Một ngày một đêm. Bác sĩ bảo có lẽ sẽ sinh vào khuya nay. Con cơm nước gì chưa vậy?
- Dạ chưa. Được điện thoại, con làm cho xong giấy tờ là lên xe đi. Về nhà, nghe tin mẹ với Ngọc Thúy vào bệnh viện là con vào ngay.
- Bây giờ cũng chưa sinh đâu, hay con về nhà tắm rửa ăn cơm rồi hãy vào.
- Dạ, con ngồi một lát với vợ con đã mẹ.

Phú Quang xoa tay lên bụng vợ, nhưng tâm trí anh lại nghĩ đến Lam Phương. Có lẽ cô đang khóc vì hờn giận anh. Anh nó có muốn dây vào con đường này. Anh có lỗi với hai người phụ nữ trong đời anh, thương ai và bỏ ai đây?

Gần sáng, Ngọc Thúy sinh, một bé gái nặng ba ký lô tu, giống Phú Quang. Bà Hai hoan hỉ:

- Con bé mới sinh ra mà trông lanh lợi và giống con thật đó Quang.

Phú Quang xúc động nắm tay vợ siết nhẹ:

- Cám ơn em, đã cho anh một đứa con.

Ngọc Thúy đã ngủ, Phú Quang ngồi ngắm vợ. Ngọc Thúy tuyệt đối tin vào tình yêu của chồng dành cho mình, tâm hồn chân chất của người phụ nữ quê

mùa không chút nghi ngờ chồng mình đã san sẻ tình yêu và trái tim anh dần nhận ra anh yêu cô gái trẻ trung sôi động kia hơn người vợ quê mùa. Bây giờ khi nhìn thấy đứa con gái chào đời, ăn năn lại dấy lên trong lòng anh. Thúy ơi! Anh có lỗi với em.

Điện thoại reo, Phú Quang lấy máy ra bấm nút. Anh giật mình khi nhận ra số máy của Lam Phương, nên bước ra ngoài nghe:

- Lam Phương! Em đừng gọi cho anh. Anh đang ở bệnh viện, Ngọc Thúy sinh. Thôi nhé!

Nước mắt Lam Phương dâng lên, cô không đủ can đảm hỏi chừng nào anh sẽ lên Sài Gòn, mà lặng lẽ tắt máy trước. Phú Quang tần ngần xếp mái lại. Anh nên nói với Lam Phương: Hãy dừng lại cuộc tình, mà người đau khổ nhất sẽ là cô, người con gái đã yêu mình bằng tất cả sự cuồng nhiệt của trái tim.

Đúng một tuần lễ, Phú Quang mới về Sài Gòn, trong lòng anh là quyết định chia tay. Anh tự nhủ sẽ cứng rắn, nếu như Lam Phương khóc phải chia tay.

Lam Phương nhìn thấy Phú Quang khi anh vào nhà, anh mang quà từ miền quê lên biếu như mọi khi. Đi lên lầu, ngang qua phòng cô, anh nói thật khẽ:

- Một lát bảy giờ, anh đợi em ở chỗ cũ.

Rồi anh đi nhanh về phòng mình, anh nghe tiếng cửa phòng Lam Phương đóng mạnh lại. Cô đang giận dữ.

Rồi bảy giờ cũng đến, Phú Quang đến nơi hẹn, Lam Phương luôn đến trước và chờ anh. Trên bàn là hai chai rượu và thức ăn. Trông thấy anh, cô mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra.

- Em biết anh chưa ăn cơm nên đặt sẵn đây. Món lẩu thịt gà hầm nấm tuyệt với món tôm hấp dừa, uống rượu khai vị, đợi em bật bếp hâm nóng hãy ăn anh nhé.

Thái độ nhẹ nhàng tươi tỉnh của cô khiến Phú Quang khó xử. Lát nữa đây anh nói lời chia tay, đôi mắt kia sẽ ngập nước mắt cho mà xem.

Anh ngồi xuống cạnh cô:

- Cảm ơn em đã chu đáo với anh.

Lam Phương rót đầy hai ly rượu.

- Uống đi anh, rượu này không say đâu. Tối nay bọn mình ở đây luôn nghe anh?

Không nỡ nói lời khiến cô đau lòng, Phú Quang nhắm môi một tí rượu, song anh lấy tôm lột vỏ, chấm muối tiêu đưa cho cô.

- Ăn đi em!

Lam Phương nũng nịu:

- Đút em ăn đi. Em cầm bản tay em, ăn tôm là em tanh lắm.

Chiều ý cô, Phú Quang đút con tôm nướng vào miệng cô, anh lau tay và lấy đĩa gắp mực tươi cùng thịt bỏ vào cái lẩu. Không gian ấm áp. Lam Phương tình tứ:

- Ngon không anh?

- Ngon. Phương này!

- Dạ.

- Ngọc Thúy sinh cho anh đứa con nặng ba ký lô tư và rất giống anh.

- Vậy à! Chúc anh lên chức bố.

- Anh suy nghĩ suốt một tuần lễ qua.

- Chuyện gì thế?

- Anh nghĩ anh không có quyền hại em, dù em rất yêu anh và anh cũng bắt đầu yêu em.

- Em hạnh phúc khi có anh, đâu có gì hại em.

- Em có nghĩ khi chúng ta quan hệ như thế này, gia đình em sẽ biết, và rồi nếu như em có con...

- Em sẽ nuôi con, vì nó là tình yêu của anh dành cho em.

Phú Quang lắc đầu:

- Em đừng suy nghĩ đơn giản như thế. Chúng mình hãy chia tay đi, anh không có quyền làm hỏng đời em. Em còn trẻ, hãy quên anh đi!

Lam Phương ngược nhìn Phú Quang:

- Điều này anh từng khuyên em rồi, và em cũng trả lời anh là em không nghe.

- Nhưng anh không thể nào sống giữa hai người phụ nữ. Anh không thể lừa dối Ngọc Thúy và làm tổn thương em mãi.

- Anh nhất định chia tay với em?

- Xin hãy hiểu cho anh.

Lam Phương lầm lì rót rượu vào ly, cô uống rượu như uống nước, hết ly này đến ly khác. Phú Quang khổ sở.

- Anh xin em đừng có như vậy, được không?

- Anh có thể đứng lên và đi về đi, sau khi đã nói lời chia tay với em. Em biết có ngày anh sẽ nói lời này, em chuẩn bị đón nhận, có điều nó đến sớm quá.

Lam Phương chụp chai rượu, cô trút vào cổ họng mình. Phú Quang giật mạnh lại, anh đưa vào miệng mình:

- Tại sao em lại hành hạ em? Anh sẽ uống với em.

- Không cần. Anh là người nói tiếng chia tay và người đau khổ là em chứ không phải anh, cho nên em cần uống rượu để quên.

Hết còn chịu nổi, Phú Quang buông chai rượu, anh ôm chầm lấy cô nghẹn ngào:

- Em quả là ngu ngốc, Phương ạ. Anh muốn chia tay, tại sao em lại không muốn? Người thiệt thòi sẽ là em. Đồ ngốc!

Lam Phương cười buồn:

- Em nhớ một câu nói của Lermontov: “Anh chỉ mang đến cho em toàn là đau khổ, có lẽ vì vậy mà em yêu anh, bởi niềm vui dễ quên, còn đau khổ thì không bao giờ”. Em sẽ yêu anh mãi, Quang ạ.

- Anh cũng yêu em nữa, Phương ơi.

Lửa tình bùng cháy để cho môi tìm môi, nụ hôn nóng bỏng khát khao. Lam Phương nằm trong đôi tay rắn chắc, anh đang cho cô hạnh phúc của tình yêu, của đam mê xác thịt. Và cuối cùng không thể nào chia ly, mà là sự chìm ngập trong thỏa mãn và hạnh phúc.

Nằm gác tay sau ót, mắt Phú Quang nhìn lên trần nhà:

- Anh thực sự thua em rồi, Phương ạ. Em cứ như ngọn lửa đốt cháy anh, khi nhìn thấy nước mắt của em chảy tràn lên má là anh không sao chịu nổi. Nhưng rồi sau này em sẽ khổ, còn gia đình anh nữa, Ngọc Thúy sẽ nghĩ như thế nào khi anh phản bội cô ấy?

Lam Phương lẩn người qua, một tay cô ôm qua người Phú Quang, cô gác cằm lên cánh tay anh.

- Anh cứ ray rứt như thế này hoài chi vậy, có phải mất vui đi không. Em nói em chấp nhận mọi hậu quả mà.

Phú Quang nhìn xuống, anh gõ một ngón tay lên cánh mũi của cô:

- Anh thua em rồi, giá như em yêu anh ít thôi.

- Năm năm anh ở nhà em đi học rồi ra trường, em bắt đầu yêu anh từ lúc anh kèm cho em học. Anh thì cứ vô tình như đá thôi. Cũng phải, trong mắt anh, em chỉ là con nhóc ăn chưa no lo chưa tới. Em cho anh biết, em không còn là con nít nữa.

- Em vẫn còn trẻ con lắm, xúc nổi hời hợt trong cái thân xác lớn con này.

- Bây giờ chê em hả?

- Ừ. Em... dụ dỗ anh.

- Xi! Anh làm như là... Đường Tam Tạng vậy.

- Anh không phải Đường Tam Tạng, mà anh là con người yếu hèn bị em cám dỗ, như Eva cám dỗ Adam vậy.

Lam Phương phụng phịu cắn vào cánh tay Phú Quang một cái:

- Đau không anh?

- Anh biết em cắn yêu anh mà.

Bàn tay Phú Quang vuốt ve lên đôi vai trần của người tình, nhưng cái vuốt ve cho Lam Phương rung động. Cô áp hai tay lên má anh và hôn lên mắt, lên chóp mũi anh. Những nụ hôn cứ nóng dần lên, để cho hai người thấy mình yêu nhau chưa đủ đầy bao giờ.

...

- Ô.

Kiến Đức kêu lên, mới sáng sớm anh ta nhìn thấy Lam Phương. Cô nàng đi đâu vậy? Chưa kịp gọi thì từ bên kia đường, trong khách sạn Mini, Phú Quang đi ra. Kiến Đức lùi lại.

Phú Quang dừng xe lại cho Lam Phương lên xe, chờ cho cô ngồi đàng hoàng, anh mới chạy đi.

Đôi hàm răng Kiến Đức nghiền lại. Đồ dơ bẩn! Anh ta đã có vợ rồi lại có mối quan hệ với Lam Phương. Lấy điện thoại, Kiến Đức gọi về nhà Lam Phương.

- Alô. Vú hả? Con là Kiến Đức đây, có Lam Phương ở nhà không? Vú nói con muốn gặp Lam Phương một chút.

Giọng vú vui vẻ:

- Tối qua Lam Phương xin phép đi sinh nhật trên Bình Dương, đường xa nên ngủ lại trên đó. Có chuyện gì quan trọng không, vú chuyển lời cho?

- Cũng không có gì, con định rủ Lam Phương tối đi xem phim. Thôi, cảm ơn vú, trưa con điện thoại cho Lam Phương vậy.

Tắt điện thoại, Kiến Đức giận dữ. Hừ! Đi ăn sinh nhật, đi ngủ với nhau thì có. Được, thằng Đức này sẽ cho gia đình họ biết, con gái ông là đũa mất nét, để cho Lâm Khôi tông cổ Phú Quang ra khỏi công Trọng Hoàn.

Vào quán cà phê ngồi hai giờ đồng hồ, độ chừng Lam Phương đang ở nhà, Kiến Đức chạy xe đến nhà. Anh ta nhét cho bà vú một trăm:

- Vú ơi! Gọi Lam Phương giúp con.

Bà vú ngần ngại:

- Phương có dặn vú là đêm qua vui sinh nhật không ngủ, giờ phải ngủ, vú đừng gọi dậy.

Kiến Đức mím môi:

- Vậy khi nào Lan Phương dậy, vú nói cô đi gặp con, con biết đêm qua cô đi đâu.

Kiến Đức ra về mặc cho bà vú đứng ngẩn ngơ. Bà đi lên phòng Lam Phương, đẩy nhẹ, cánh cửa nhìn vẫn, không ngờ Lam Phương còn thức, cô hỏi:

- Gì vậy vú?

- Cậu Kiến Đức đến tìm con, hồi sáng sớm có điện thoại một lần, vú nói con đi ăn sinh nhật trên Bình Dương chưa về, bây giờ lại đến tìm con. Cậu dặn vú là khi nào con dậy thì nói con điện thoại, cậu còn nói cái gì là biết đêm qua con đi đâu.

Lam Phương chột dạ cau mày. Kiến Đức nói như vậy là ý gì?

Cô cười gượng với bà vú:

- Vú để con gọi điện thoại cho anh. Vú nhớ ra ngoài nhớ khép cửa phòng lại giùm con.

Lam Phương vớ tay lấy điện thoại, cô bấm số gọi cho Kiến Đức.

- Anh Đức! Anh nói gì vậy?

- Sáng nay anh gặp em và Phú Quang trước khách sạn mini ở đường... mà bà vú lại nói em đi ăn sinh nhật ở Bình Dương.

Lam Phương hoảng hồn bật dậy:

- Anh nói cho em lời này là có ý gì?

- Đâu có ý gì. Anh nghĩ có những lúc em đi với gã đàn ông đã có vợ, nhưng lại nói với ba mẹ là em đi với anh thì chết anh.

Lam Phương tức giận quát khế:

- Em không bao giờ để liên lụy đến anh.

- Sao em khờ quá vậy? Anh chưa vợ em không chịu yêu, đi yêu cái thằng đã có vợ.

Lam Phương dập máy điện thoại. Chuông điện thoại reo, cô bực mình hét:

- Vậy anh muốn gì đây, Kiến Đức?
- Nên chấm dứt với hắn đi, đừng có khờ quá, anh yêu em kia mà.

Lam Phương tắt máy. Cô biết Kiến Đức sẽ nói với Lâm Khôi việc cô và Phú Quang yêu nhau. Cô không sợ. Cô yêu anh và chấp nhận sóng gió đến với mình.

Phú Quang vừa đẩy xe ra cửa, Kiến Đức đón đầu xe anh lại. Phú Quang ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy anh Đức?
- Mà là thằng đều!

Kiến Đức vung tay lên nhắm ngay mặt Phú Quang nện mạnh một cái. Bất thành linh nện Phú Quang lãnh đủ, anh chơi với ngã nhào cùng với chiếc xe. Chưa kịp ngồi dậy, Kiến Đức nện thêm hai cú đấm nữa. Anh ta gườm gườm:

- Tao cảnh cáo mày không được có bất kỳ mối quan hệ nào với Lam Phương. Mày đã có vợ rồi, tại sao còn quan hệ với cô ấy.

Anh ta định đánh nữa, nhưng Phú Quang đứng dậy được, anh phản công lại.

- Mày có quyền gì mà ngăn cấm tao hả?
- Tao yêu Lam Phương và sẽ cưới cô ấy.

Hai gã đàn ông quần nhau cho đến khi bảo vệ lôi cả hai ra, người nào mình mẩy cũng lấm lem. Nhìn thấy Lâm Khôi, Kiến Đức oang oang:

- Tôi đánh nó, vì nó cướp Lam Phương của tôi. Tôi đã gặp hai đứa từ khách sạn đi ra.

Lâm Khôi nghiêng răng nhìn cả hai. Phú Quang có thể đáng trách, nhưng Kiến Đức còn đáng trách hơn. Anh ta bảo yêu Lam Phương mà không giữ danh dự cho người mình yêu, đi đánh Phú Quang ngay trước cửa cổng công ty, làm lùm sùm lên cho mọi người bu lại, có nhục nhã không? Lâm Khôi bỏ đi vào công ty, đến cửa, anh quay lại.

- Bảo Phú Quang lên phòng giám đốc gặp tôi.

Mặt và môi Phú Quang sưng vù, máu miệng tứa ra mép. Anh rút khăn lau quần áo bị bẩn của mình. Bảo vệ công ty dựng giùm xe lên:

- Giám đốc Lâm Khôi bảo anh vào gặp giám đốc.
- Vâng.

Trong phải làm việc có cả ông Lâm. Ông hầm hầm:

- Chuyện như thế nào Phú Quang?

Biết lỗi, Phú Quang cúi đầu:

- Dạ...

- Dạ cái gì? Trước đây khi cậu chưa cưới vợ, tôi có ý gả Lam Ngọc, cậu nói đã có người yêu và từ chối. Tôi rất tiếc... quả thật là tôi quý cậu, nếu như cậu cưới một trong hai đứa con của tôi, tôi rất vui về gả cho cậu. Đằng này cậu về quê cưới vợ... rồi tại sao lại có mối quan hệ với con Lam Phương?

Trước cơn thịnh nộ của ông Lâm, Phú Quang chỉ còn biết cúi đầu. Lâm Khôi lo lắng khuyên ông:

- Con xin bố cố nén cơn giận vì sức khỏe của mình.

Ông Lâm vẫn không nguôi được cơn giận, vỗ bàn:

- Bây giờ đánh nhau trước cửa công ty ồn ào thế kia, có nhục nhã không? Cậu đã bôi tro trát trấu lên danh dự gia đình tôi rồi.

Lâm Khôi lạnh lùng:

- Cậu nên làm đơn xin thôi việc, đừng để tôi đánh quyết định đuổi. Còn nữa, tôi lệnh cho cậu phải lập tức dọn đồ ra khỏi nhà tôi. Nhà tôi rõ ràng là nuôi ong tay áo mà. Cậu trả ơn nghĩa cho ba mẹ tôi như vậy đó sao?

Phú Quang cúi sâu đầu, anh hiểu sóng gió đã nổi dậy.

...

Ông Lâm vỗ bàn:

- Từ nay ba cấm con quan hệ với Phú Quang. Tại sao lúc ba ngỡ ý gả Lam Ngọc cho thì nó từ chối?

- Ba à! Là do con bảo anh ấy.

- Con bảo? Tại sao nó lại về quê cưới vợ, ai ép nó?

Lam Phương ghen giọng, cô còn biết biện hộ gì cho Phú Quang, song chính cô là người kéo anh vào con đường này. Ông Lâm lại quát lên:

- Con nghỉ học đi, học hành cũng không nên thân gì đâu, ở nhà đi lấy chồng.

Lam Phương kêu lên:

- Ba...

- Ba quyết định gả con cho Kiến Đức, hai vợ chồng cùng ra Đà Lạt ở là xong. Đây là tự con ép ba phải ép buộc con. Con không thể có mối quan hệ với Phú Quang, phá hoại hạnh phúc gia đình người ta. Chẳng lẽ con muốn làm vợ lẽ hay sống núp lén với chồng người ta suốt đời? Nếu như con bé kia hiền lành chỉ

biết khóc vì ghen thì không nói làm gì, còn nó hung hăng lên đây làm âm ỉ đánh ghen, thử hỏi nhục nhã đến đâu. Phải chấm dứt, con nghe rõ chưa?

Phú Quang mang valy trên lầu đi xuống, anh nhìn thoáng Lam Phương, rồi cúi đầu chào ông bà Lâm:

- Thưa hai bác, con đi.

Bà Lâm xoa tay:

- Cậu nên đi cho mau đi, đừng tìm cách gặp con gái tôi nữa. Con tôi là lá ngọc cành vàng bị cậu phá hư hỏng cuộc đời rồi. Cậu đúng là không biết điều, cho cậu ăn ở tá túc trong nhà này, tìm việc làm, giúp đỡ hết lòng, thậm chí còn muốn gả Lam Ngọc cho cậu, vậy mà cậu phải hết. Hãy mau đi đi!

Phú Quang cúi đầu nhắc valy lên đi, anh đau lòng khi thấy đôi mắt đầy lệ của Lam Phương đang nhìn anh. Anh khe khẽ:

- Quên anh đi Phương ạ. Anh chỉ còn biết nói lời xin lỗi em mà thôi.

- Em không cần anh xin lỗi. Điều duy nhất em muốn nói là em yêu anh và hạnh phúc vì đã sống cho tình yêu.

Lâm Khôi khó chịu:

- Anh khuyên em đừng có sống trên mây nữa Lam Phương. Bao nhiêu đó em thấy chưa đủ nhục sao? Em yêu một người đàn ông đã có vợ, bây giờ anh ta về với vợ con, em không thấy đó là sự thiệt thòi cho em sao?

- Anh chấp nhận sự thiệt thòi. Người ta nói yêu là mù quáng, phải không anh? Em yêu và chỉ biết mình yêu như thế thôi.

Phú Quang lắc đầu:

- Em đừng khờ nữa Phương ạ. Hãy quên anh đi! Anh không thể nào tiếp tục yêu em, vì yêu em là anh sẽ làm hại em, trong khi đó, Ngọc Thúy và con anh, họ không có lỗi làm gì để anh bỏ họ cả. Đối với con anh, anh còn có trách nhiệm của một người cha nữa. Hãy quên anh, và chúc em nhiều hạnh phúc.

Cắn mạnh môi, Phú Quang cất bước đi. Hãy mạnh dạn lên, đừng sa vào vũng lầy tình cảm nữa!

- Anh Quang!

Lam Phương nức nở nhìn theo Phú Quang đi như chạy. Vĩnh biệt em, Phương ạ! Anh biết là anh sẽ rất khó quên em, với tình yêu như ngọn lửa em đã trao cho anh. Hình ảnh em sẽ theo anh trong suốt cuộc đời, anh biết chắc chắn như thế.

- Ngọc Thúy!

Thanh âm gọi quen thuộc, Ngọc Thúy quay phắt lại. Cô sững sờ kêu lên:

- Anh Khải!

Khải bước đến, vẫn nụ cười dịu dàng trên gương mặt đẹp trai.

- Anh cứ tưởng em đã quên anh.

- Làm sao em quên anh.

Giọng Ngọc Thúy run rẩy muốn khóc, còn Khải ghen ngào:

- Em đã lấy chồng rồi phải không? Anh trở về, nghe tin em lấy chồng cứ như sét đánh ngang mày vậy.

Không còn giữ được lòng nữa, Ngọc Thúy bật khóc nức nở:

- Anh còn nói nữa! Anh bỗng dưng biến mất, không nói một lời nào, em có cảm giác như là anh không còn cần em nữa.

- Sao không cần? Anh đi Thái Lan vội quá, nên không cho em hay được. Không ngờ chưa đầy một năm em đã đi lấy chồng. Anh nghe nói anh sinh con gái. Thôi thì xin chúc cho em hạnh phúc. Có lẽ anh sẽ đi và không bao giờ trở lại nữa.

Ngọc Thúy hốt hoảng:

- Không bao giờ trở lại ư?

- Phải.

- Anh không thể đi.

Cao Khải cau mày:

- Nơi này có gì để anh lưu luyến mà ở lại?

- Có, anh còn... Vì nó mà em phải vội vàng lấy chồng, mà em vì quá yêu anh, không thể bỏ đi giọt máu của anh.

Cao Khải sững sốt rồi vụt mừng rỡ, nắm hai bàn tay Ngọc Thúy siết mạnh:

- Em nói thật không Thúy?

- Thật.

Đôi mắt Ngọc Thúy ràn rụa nước mắt, cô gật nhẹ đầu. Cái gật đầu của cô khiến Cao Khải sung sướng, anh ta ôm chầm lấy Ngọc Thúy:

- Anh mừng quá!

Ngọc Thúy nhìn quanh, cô đẩy Cao Khải ra:

- Buông em ra đi, chúng mình đang ở ngoài đường mà anh.

- Anh không buông. Em đi theo anh. Em là của anh. Anh phải đòi em lại cho anh, Thúy ạ.

Ngọc Thúy cảm động:

- Anh còn yêu em sao, khi em đã là vợ của người đàn ông khác?
- Điều quan trọng là em có còn yêu anh không thôi?
- Có, em còn yêu anh. Nếu không, em đã bỏ giọt máu của anh.
- Anh hạnh phúc lắm.

Cao Khải lôi Ngọc Thúy đi.

- Đi với anh!
- Đi đâu anh Khải?
- Em cứ đi theo anh.

Khải vẫy chiếc xe, anh đẩy Ngọc Thúy ngồi vào và ngồi vào cùng.

- Về nhà trọ Hòa Bình giùm tôi.

Ngọc Thúy thở nhẹ:

- Anh ở đó mà em đâu có biết. Anh về khi nào vậy?
- Anh về cả tuần rồi. Thấy có chồng em nên anh không dám gặp, chứ biết đứa bé là con anh, anh đã gặp em sớm hơn rồi.
- Em không nghĩ là anh còn yêu em, Khải ạ.
- Điên quá, sao không còn!
- Ai biểu khi không anh biến mất như vậy?
- Anh nói rồi, anh đi Thái Lan.

Xe đến khách sạn Hòa Bình, Khải dắt Ngọc Thúy vào. Anh mở cửa căn phòng trọ kéo Ngọc Thúy và đóng ngang cửa lại, ôm choàng lấy cô, anh hôn cô cuồng nhiệt. Những nụ hôn quá say đắm nóng bỏng, cho Ngọc Thúy cảm giác khao khát được yêu. Cô ngã mình trong vòng tay anh đầy cảm xúc, như lần đầu tiên ấy.

Cánh tay mạnh mẽ của Khải nhắc Ngọc Thúy lên, rồi đặt xuống chiếc giường nệm êm ái, anh nhẹ nhàng và chậm rãi mở từng cúc áo cho cô, ánh mắt chiêm ngưỡng si mê. Ngọc Thúy quên hết, cô buông thả mình hoàn toàn cho tình yêu...

Vừa về đến nhà, Ngọc Thúy giật bắn người, vì xe của Phú Quang đậu trong sân nhà. Hôm nay đâu phải ngày chủ nhật mà Phú Quang về nhà? Ngọc Thúy đi lại bên Ngọc Hiền:

- Anh Quang về à?

- Chị đi đâu vậy? Ảnh về hồi sáng sớm lặn đó.
- À! Chị gặp người bạn quen cũ. Anh Quang có nói là chuyện gì không?
- Không, em thấy ảnh xách valy về, mặt buồn xo hà. Chị vào với ảnh đi.

Ngọc Thúy cẩn nhẹ môi đi vào. Phú Quang đang nằm trên giường, tay vất lên trán, không biết thức hay ngủ. Ngọc Thúy đi vào, cô ngồi xuống bên cạnh:

- Anh Quang!

Phú Quang giật mình mở mắt ra:

- Em đi đâu vậy? Con còn nhỏ mà em đi cả ngày như vậy sao?

Mắt Ngọc Thúy xịu xuống:

- Em đi... lo tiền, bộ anh nói nhà còn nhiều tiền lắm sao? Lốp nào trả tiền vật liệu hôm đó còn thiếu, rồi sữa cho con, tiền hụi... Sao anh về nhà vậy?

- Anh nghỉ việc trên Sài Gòn rồi.

Ngọc Thúy thảng thốt:

- Sao lại nghỉ? Lương hai triệu một tháng, anh nói dễ kiếm lắm sao mà bỏ việc.

Phú Quang nói tránh đi:

- Anh nghĩ ra rồi, lương hai triệu mà chồng một nơi vợ một nẻo cũng không để dành gì được, cho nên anh quyết định đi về đây ở luôn.

Nếu như trước Ngọc Thúy mặc kệ, bây giờ Cao Khải đã về tìm cô, sự có mặt của Phú Quang sẽ ngăn cản việc cô đi gặp người yêu. Cô vụt nổi giận:

- Ở trên đó, anh làm gì để bị đuổi việc rồi phải không?

Phú Quang nhắm mắt lại, anh không muốn chối, nhưng thú nhận là anh đã san sẻ tình yêu cho Lam Phương? Phú Quang lắc đầu, anh sẽ nói điều này, song chưa phải lúc này.

- Anh có làm gì đâu. Chẳng lẽ em không muốn anh về quê sống với em?

- Không phải là em không muốn. Xưa nay, một tháng anh đưa em một triệu rưỡi, anh không cần ăn cơm nhà, em còn chật vật. Bây giờ anh về nhà không đi làm việc ở Sài Gòn nữa, em chẳng những không có tiền, mà còn phải lo cơm nước cho anh, càng chật vật hơn nữa. Anh trở lại Sài Gòn đi.

Phú Quang lắc đầu:

- Anh nghỉ việc, chỗ anh có người làm rồi, anh trở lại cũng đâu có làm được nữa.

- Thì anh xin việc chỗ khác.

Phú Quang buồn bực:

- Chưa có người phụ nữ nào không muốn chồng luôn bên mình. Được, để anh suy nghĩ.

Ngọc Thúy vùng vằng đi ra. Phú Quang về quê ở luôn, cô làm sao tự do đi gặp Khải, đúng là bực mình. Cô mang theo cả sự bực mình đó vào ngày hôm sau đi gặp Khải.

- Đồ điên gì đâu! Đang làm ở Sài Gòn, anh ta bỏ việc về quê, bảo không đi Sài Gòn nữa cho gần vợ gần con. Em ân hận đã lấy anh ta. Tất cả tại anh.

- Anh đâu có biết ra có sự này. Thôi thì đợi một thời gian nữa xem sao. Anh khuyên em đừng làm ồn ào, người bị chê cười là em. Còn anh, có khi bị chính quyền địa phương trục xuất khỏi địa phương này.

Ngọc Thúy hoảng sợ:

- Anh mà bỏ em đi luôn, em không sống nổi đâu.

- Cho nên em cần kiên nhẫn và dịu dàng nếu em muốn có anh, em hiểu không?

Ngọc Thúy miễn cưỡng:

- Em biết rồi. Nhưng em đã là của anh, còn lòng dạ nào với anh ta?

- Anh biết. Anh tin em có cách từ chối anh ta.

Cao Khải vỗ dành vuốt ve Ngọc Thúy:

- Kiên nhẫn em nhé, để chúng mình mãi có nhau,

Ngọc Thúy đành kiên nhẫn, nhưng sự có mặt của Phú Quang làm cho cô không còn tự do theo ý mình. Cô bắt đầu gây sự với Phú Quang:

- Bây giờ anh định ở nhà hoài sao?

- Anh đang liên hệ với trên tỉnh rước xin việc làm.

Ngọc Thúy giãy nảy:

- Anh xin việc làm trên tỉnh, lương bao nhiêu mà làm?

- Có thể không bằng Sài Gòn, nhưng mỗi chiều tan việc, anh lại về nhà gần con, gần em.

- Em chẳng cần cái gần gũi như anh nói, mà không có bao nhiêu tiền cả.

Phú Quang buồn thâm. Tại sao Ngọc Thúy không hiểu là anh không muốn về Sài Gòn, anh không muốn phản bội cô, đồng tiền quan trọng hơn tất cả sao? Anh có cảm giác cô cần tiền chứ không cần tình yêu của anh. Một Lam Phương yêu anh say đắm thế mà anh phải quay lưng. Anh đang cố làm người chồng, người cha tốt, nhưng cô lại chẳng hài lòng.

Gây với Phú Quang xong, Ngọc Thúy quay sang lấy cha mẹ làm hậu thuẫn. Cô đưa cho ông một cọc tiền:

- Đây là tiền con có, không phải của anh Quang đâu. Ba mẹ liệu nói cho anh về Sài Gòn, ở nhà đi ra đi vào hoài, con phát ngáy lên vì sợ có mặt của anh.

Dĩ nhiên là ông Trí hiểu. Thay vì la rầy con, ông lại ủng hộ Ngọc Thúy:

- Để ba nói nó, về nhà này ăn bám là không được đâu. Con Hiền đứng tiệm cho con chạy ngoài, còn nó thì ở không, đàn ông gì bắt tài vô dụng vậy?

Đang ở vào cái cảnh của gia đình Ngọc Thúy, tất cả đều quên rằng, căn nhà họ đang ở đây đủ tiện nghi và cả căn tiệm, đều có tiền của Phú Quang. Phú Quang không đi Sài Gòn, mỗi tháng họ mất đi một nguồn thu không nhỏ.

Thái độ của ông Trí vì thế cũng thay đổi.

- Con đang làm chỗ lương cao, người ta hậu đãi con, tại sao con lại nghỉ việc không chịu làm nữa?

- Con muốn về quê sống cho gần Ngọc Thúy và con của con, ba ạ.

Ông Trí nghĩ ngay đến Cao Khải. Những lúc sau này, Khải luôn cho ông tiền, những tờ bạc một trăm mới nguyên, ông không thể để cho Phú Quang ở lại nhà, hỏng hết mọi chuyện. Ông trở giọng khó chịu:

- Về quê rồi con làm gì để sống? Ở đây nhiều lắm, con kiếm được một triệu một tháng làm gì có hơn. Bộ con tưởng là tiệm uốn tóc ngoài kia có khách vào là có nhiều tiền lắm hay sao? Nhà ba đông người, có đến cả chục cái miệng ăn lại chỉ có trông chờ vào cái tiệm đó hết, có mà chết.

Phú Quang thở dài. Cách nói của ông Trí là anh biết, ông không muốn anh ở nhà này. Ngày nào ông cư xử niềm nở “ba ba con con”, cha vợ chàng rề tâm đắc, nhưng mười ngày qua, những tình cảm thân thiết không còn nữa, mà mắng mỏ, nói xa nói gần và bây giờ là nói thẳng.

- Bây giờ con nhất định về quê luôn ở luôn sao? Không được đâu!

- Con đã liên hệ trên tỉnh xin việc rồi ba ạ.

- Ôi trời! Lương nhà nước có mấy trăm chứ mấy, không đủ cho anh ăn sáng, nói gì là lo cho vợ con của anh. Tốt nhất, anh nên về lại Sài Gòn đi. Nếu anh ở lại, tự lo tiền đi mà nuôi vợ nuôi con.

- Con sẽ nuôi vợ con của con bằng chính khả năng của con. Con không hề trông mong vào cái tiệm áo cưới và uốn tóc đâu ba.

- Anh có muốn trông vào cũng không được đâu.

Phú Quang cười nhạt:

- Ba yên tâm đi! Cùng lắm con sẽ đưa Ngọc Thúy và con của con về bên nhà ba mẹ con.

Vừa nghe Phú Quang nói về ở với cha mẹ chồng, Ngọc Thúy giãy nảy:

- Em không về bên nhà anh đâu, một tháng ở cũ nằm ở nhà anh là em phát sợ rồi.

Phú Quang quay phắt lại nhìn vợ:

- Em nói cho rõ xem!

Đôi mắt dữ dội của Phú Quang làm cho Ngọc Thúy chùn lại. Cô đâu có quen khi sang căn tiệm uốn tóc và cho thuê đồ cưới, một nửa tiền của Phú Quang, và rồi chính căn nhà của cô đang ở cũng là do Phú Quang cất lại cho khang trang. Anh đã vì cô hơn là vì cha mẹ mình, và khi ở trong nhà tiện nghi, cô ngán ngẩm khi về ở với cha mẹ chồng trong căn nhà tranh nền đất ẩm thấp thiếu đủ mọi tiện nghi.

Cô cúi đầu:

- Mình có nhà sao không ở lại phải về nhà ba mẹ, em muốn ở nhà của em.

Phú Quang lắc đầu, chưa bao giờ anh so đo và nghĩ rằng căn nhà anh bỏ tiền ra cất trên đất của cha vợ, nó sẽ là của ông chứ không phải của anh, nhưng cho tới bây giờ anh mới cảm nhận ra được. Cũng như hơn một năm chung sống, anh mới hiểu vợ mình vì gia đình của mình hơn là vì chồng. Chưa gì hết, cô sợ anh là gánh nặng.

Vợ chồng mà như vậy Du? Còn Lam Phương, khi cô yêu anh, cô chưa bây giờ cân phân, cô yêu anh mù quáng và chỉ biết yêu là sống cho tình yêu.

Lắc đầu, Phú Quang cô xua tan sự so sánh vợ và người tình vừa mạnh nha nhuốm lên trong đầu.